

## Arrest

**nr. 323 555 van 19 maart 2025**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**Inzake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE  
Heistraat 189  
9100 SINT-NIKLAAS

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2023 met referentenummer 106950.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden op 14 september 2020 geregistreerd in Triëste (Italië) in het kader van illegale grensoverschrijding, maar verzoeker reisde door naar België en diende alhier op 17 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 3 januari 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>).

1.3. Wegens het overschrijden van de overdrachtstermijn werd het dossier op 13 april 2022 overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. De commissaris-generaal trof op 22 december 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 23 december 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

**A. Feitenrelaas**

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Sorano behorend tot het district Shegal wa shiltan, gelegen in de provincie Kunar. U ging tot de 6de graad naar school en volgde gedurende 5 maanden koran-, wiskunde- en taallessen in de moskee. Daarnaast werkte u soms met uw broer op de familiegronden. Uw vader werkte in het verleden voor de politie als bodyguard voor een parlamentslid, doch stopte 10 à 12 jaar geleden met zijn job nadat zijn collega overleed. Sindsdien werkte hij op het veld. U bent sinds uw kindertijd verloofd met H.(…), die in Landikala woont. Samen met uw ouders, uw 2 broers en 3 zussen woonde u in de ouderlijke woonst in Sorano.*

*U was al enige tijd werkloos toen uw paternale neef, R.(…), een job voor u vond bij een checkpoint van de politie. U moest daar naartoe gaan en water of andere benodigdheden brengen naar de leden van het checkpoint. U werkte daar samen met een andere collega, H.(…). Na 2 maanden vond er een bomexplosie plaats onderweg naar het checkpoint. Op dat moment waren jullie gelukkig niet aanwezig en raakten er slechts enkele dieren gewond. Na de bomexplosie bleef u uw werk voortzetten, maar op een dag werd uw collega H.(…) meegenomen door de taliban. Een week voor dit gebeurde, hadden de taliban uw collega bovendien al één keer proberen te ontvoeren, toen zonder succes. Hierop werd uw moeder bezorgd en vroeg ze aan uw buurman S.(…) om u weg te sturen van daar. Vervolgens nam hij u mee uit uw dorp, bracht u naar Aman Kot en één dag later kwam uw neef langs die u vertelde dat de taliban uw huis bezochten zoek naar u. Hij vertelde tevens dat de taliban de dag na hun bezoek een dreigbrief hadden achtergelaten en dat uw leven in gevaar is. De volgende dag sprak uw neef met iemand en vervolgens verliet u het land.*

*U vertrok in mei 2020 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië (waar op 14 september 2020 uw vingerafdrukken werden geregistreerd en vanwaar u naar Bosnië werd teruggestuurd), opnieuw tot in Italië en Frankrijk. U kwam tot slot in België aan op 14 mei 2021. Op 17 mei 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg in het kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Italië, dat verantwoordelijk werd geacht voor uw dossier. U bleef echter in België.*

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden meegenomen door de taliban vanwege uw job in het checkpoint van de politie, net zoals uw collega H.(…) is overkomen. Na de machtsovername is uw vader naar Iran verhuisd vanwege zijn vorige tewerkstelling voor de overheid, doch u weet niet waar hij precies woont.*

*Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: kopie van uw taskara, kopie van uw vaders taskara, kopie van uw vaders wapenvergunning, kopie van opleidingscertificaat van uw vader, kopie van uw schoolcertificaat, kopie van klachtenbrief van uw collega, kopie van dreigbrief van de taliban en een reeks foto's van uzelf en uw vader.*

*Op 7 augustus 2022 en op 9 augustus 2022 ontving het CGVS vanwege uw advocaat opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.*

**B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Om te beginnen verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat uw vader destijds voor de politie werkte en als bodyguard instond voor de bescherming van een parlamentslid (CGVS, p. 7). U verklaarde met name dat hij H.(…) S.(…) R.(…) moest beschermen, doch kon niet verder preciseren hoe dit precies in zijn werk ging (CGVS, p. 7). U wist wel te vertellen dat uw vader in Jalalabad en Kabul werkte en soms op verlof naar huis kwam (CGVS, p. 7, 8). Gevraagd wat uw vader u nog vertelde over zijn job, antwoordde u dat hij er niet vaak over sprak (CGVS, p. 8). U verklaarde dat uw vader ongeveer 10 à 12 jaar geleden stopte met dit werk nadat zijn baas en collega met wie hij samenwerkte overleed (CGVS, p. 7). Sindsdien, zo stelde u, werkte uw vader op de landbouwgronden (CGVS, p. 8). Verder verklaarde u dat uw vader na de machtsovername van de taliban naar Iran verhuisde, gezien hij werkte voor de vorige regering en het nieuwe regime vreesde (CGVS, p. 20). Gevraagd of hij specifieke problemen kende met de taliban, antwoordde u dit niet te weten en stelde u*

dat hij bang is om bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban vanwege zijn tewerkstelling voor de vorige regering (CGVS, p. 20). De vrees van uw vader dat hij op heden door de taliban zou worden geveiseerd omwille van zijn tewerkstelling voor de vorige overheid wordt thans niet gesteund op gegronde motieven, nu uw verklaringen niet aantonen dat uw vader hier concreet mee te maken heeft gehad. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat deze vrees in wezen berust op pure veronderstellingen in hoofde van uw vader, zodat hieruit geen concrete vrees voor vervolging kan blijken. Evenmin kan uit de voorgehouden vrees van uw vader een persoonlijke vrees voor vervolging ten aanzien van u worden afgeleid. Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Zo verklaarde u dat u twee maanden werkzaam was voor het checkpoint toen er een bomexplosie plaatsvond onderweg hier naartoe (CGVS, p. 13). U verklaarde dat de bom ontplofte dichtbij de avond, op het moment dat u en uw collega normaal water brachten naar het checkpoint, zodat het niet duidelijk is of de bom geplaatst werd voor u, dan wel voor uw collega of voor het konvoi van het checkpoint (CGVS, p. 17). Gevraagd of u voorzorgsmaatregelen nam hierna, antwoordde u negatief. U stelde immers niet te weten of de bom werd geplaatst voor jullie of voor iemand anders (CGVS, p. 17). U bleef hierna dan ook werken voor het checkpoint, zo stelde u (CGVS, p. 17). Gevraagd of het geen risico was om daar te blijven werken, antwoordde u dat u in het begin niets vreesde, maar u toen uw collega werd meegenomen door de taliban voelde dat uw leven in gevaar was (CGVS, p. 17). Deze reactie mag evenwel verbazen, gelet op de kwalijke reputatie van de taliban ten aanzien van overheidsmedewerkers. Zo verklaarde u dat eenieder die de overheid hielp een vijand was van de taliban (CGVS, p. 17). U stelde verder dat wie wordt opgepakt door de taliban ofwel gedood wordt, ofwel levenslang wordt opgesloten (CGVS, p. 20). In het licht van deze verklaringen is het erg bevreemdend dat u zonder meer voor het checkpoint bleef werken, temeer u verklaarde dat er een bomexplosie had plaatsgevonden op weg naar het checkpoint op een moment dat u daar normaal gezien passeerde (CGS, p. 17). Uw uitleg dat u niet wist voor wie de bom precies geplaatst was (CGVS, p. 17), laat bovendien de mogelijkheid dat u een potentieel doelwit was van de taliban, zodat uw beweerde reactie op deze gebeurtenis des te opvallender is. Bovenstaande verklaringen doen bijgevolg reeds twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw ingeroepen asielmotieven.

Ook uw verklaringen over het verder verloop van de door u beweerde problemen met de taliban konden niet overtuigen. Uw verklaringen dienaangaande zijn immers dermate vaag en beperkt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U verklaarde met name dat de taliban op een dag uw collega H.(...) probeerden mee te nemen, doch hij naar de velden kwam waar mensen aan het werk waren en zo kon ontkomen (CGVS, p. 16). Gevraagd of u hierna voorzorgsmaatregelen nam om zichzelf te beschermen, antwoordde u dat u niet meer naar buiten ging (CGVS, p. 16). Eén week na de eerste poging tot ontvoering, kwam uw collega echter naar buiten met zijn koeien, waarna hij daadwerkelijk door de taliban werd meegenomen (CGVS, p. 16, 17). Gevraagd waar ze hem naartoe brachten, antwoordde u dit niet te weten (CGVS, p. 16). Evenmin kon u vertellen wat de taliban wilden van uw collega (CGVS, p. 17). Gevraagd of ze sindsdien nog nieuws is over hem, antwoordde u als volgt: "Nee, er is niets geweten over hem, sommige mensen zeggen dat hij vermoord is, en sommigen twijfelen of hij nog leeft." (CGVS, p. 17). U stelde verder dat de meeste mensen zeggen dat hij gedood is door de taliban (CGVS, p. 20). Ze baseren zich hiertoe naar eigen zeggen op de stelling dat wie opgepakt wordt door de taliban ofwel gedood, ofwel levenslang opgesloten wordt (CGVS, p. 20). Op basis van deze wankle verklaringen maakt u echter niet concreet aannemelijk dat uw collega effectief door de taliban werd meegenomen. Bovendien legt u ten aanzien van het CGVS geen enkel bewijsstuk neer dat deze problemen van uw collega kan ondersteunen of bevestigen, wat de geloofwaardigheid van diens problemen verder onder druk zet. Wat betreft de door u neergelegde klachtenbrief van het districtshuis inzake uw collega's problemen, dient te worden opgemerkt dat deze louter zijn vaders verklaringen weergeeft (CGVS, p. 4), doch deze worden hierdoor op geen enkele manier gestaafd aangezien het om een gesolliciteerd document gaat dat op vraag werd opgesteld. Uit dit document blijkt ook niet dat effectief een onderzoek werd gevoerd naar zijn verdwijning. Overwegende dat het CGVS niet overtuigd is van de voorgehouden problemen van uw collega H.(...), dient te worden vastgesteld dat dit ook uw persoonlijke vrees ten aanzien van de taliban verder ondermijnt. U verklaarde immers de taliban te vrezen uit schrik dat ze u hetzelfde zouden aandoen als uw collega (CGVS, p. 20). Deze vaststelling doet zodoende verder afbreuk aan de gegrondheid van uw aangehaalde vrees.

Verder verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat de taliban één dag na de beweerde verdwijning van H.(...) bij u thuis langskwamen (CGVS, p. 17). U stelde dat u op dat moment in Aman Kot was en dat uw neef u hierover kwam informeren (CGVS, p. 18). Verder verklaarde u dat ze uw huis kwamen doorzoeken en uw moeder vroegen waar haar oudste zoon was (CGVS, p. 18). Gevraagd of de taliban iets deden tegenover uw familie toen ze daar waren, antwoordde u van niet. Op de vraag of de taliban een deadline gaven waarin u zich aan hen moest presenteren, reageerde u nietszeggend dat u geen idee heeft van de conversatie tussen de taliban en uw familie omdat u daar niet aanwezig was (CGVS, p. 18). U stelde dat uw familie u niets vertelde over dit incident (CGVS, p. 18). Op de vraag waarom u hen hierover niets vroeg, antwoordde u dat ze u niet van streek wilden maken en het daarom verborgen hielden (CGVS, p. 18). Echter is het weinig waarschijnlijk dat uw familie niet méér details zou hebben meegedeeld aangaande het bezoek van de taliban aan uw huis, wetende dat u hier in de asielprocedure zit en dus alle elementen die kunnen wijzen op een risico op vervolging voor uzelf van belang zijn. Bovendien valt deze houding van uw familie niet te verzoenen

met het feit dat zij u naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van deze problemen met de taliban. Uw gebrekkige kennis omtrent deze gebeurtenissen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts verklaarde u ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat de taliban daags na hun beweerde bezoek aan uw huis een dreigbrief lieten afgeven aan uw familie (CGVS, p. 4, 18). Hierin stond volgens u geschreven dat uw familie u moest vinden en presenteren aan de taliban (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom de taliban per brief communiceerden met u terwijl ze daags voordien uw huis bezochten, antwoordde u dat het mogelijk is dat de taliban opnieuw zijn gekomen maar uw familie dit misschien verbergt voor u (CGVS, p. 18). Zoals reeds gesteld is het echter bevreemdend dat uw familie u, al dan niet bewust, niet zou informeren over de gebeurtenissen die direct aan de basis liggen van zijn of haar asielaanvraag. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u dit element van de dreigbrief niet vermeldde tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Gevraagd waarom u dit element daar niet vermeldde, antwoordde u dat ze u vroegen om uw problemen zo precies mogelijk met hen te delen, maar u niet de kans gaven om in detail te gaan (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom u dit element, nochtans belangrijk in uw asielrelaas, toen niet meedeelde, antwoordde u dat ze u niets vroegen over die dreigbrief, zodat u dit niet vermeldde (CGVS, p. 19). Deze argumentering gaat echter niet op, niet in het minst omdat u bij aanvang van het persoonlijke onderhoud met het CGVS duidelijk aangaf dat u bij DVZ alle essentiële redenen van uw vertrek uit Afghanistan had kunnen vermelden en dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat dat persoonlijk onderhoud moeizaam verlopen was (CGVS, p. 2). Bovendien gaat het hier om de concrete bedreigingen tegen uw persoon waarna werd besloten dat u het land diende te verlaten, zodat ervan uit kan worden gegaan dat u over dergelijke zaken consistente opeenvolgende verklaringen aflegt.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat u geen informatie kon geven over de gebeurtenissen na uw vertrek (CGVS, p. 19). U stelde immers dat uw familie u niets vertelt over deze zorgen (CGVS, p. 19). Gevraagd of u hen hierover vragen stelde, zei u dat u het hen vroeg, maar ze het onderwerp proberen te veranderen en u niets vertellen (CGVS, p. 20). Het dient echter herhaald te worden dat er redelijkerwijze van uw familie kan worden verwacht dat ze u inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Bovendien verklaarde u dat u niet zelf de keuze maakte om te vertrekken, maar uw neef met een smokkelaar sprak die u het land uit hielp (CGVS, p. 19). Deze beweerde houding van uw familie is dan ook geenszins verenigbaar met hun beslissing om u het land uit te sturen omwille van problemen met de taliban. Tegelijkertijd kan van iemand die internationale bescherming vraagt verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen, hetgeen niet blijkt uit uw verklaringen. Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake uw beweerde problemen met de taliban.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan u stelt dat die van uw vader is. Deze taskara heeft echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegt zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Wat betreft de neergelegde wapenvergunning en het opleidingscertificaat daterend van uw vaders job bij de politie, dient te worden opgemerkt dat deze documenten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw vaders eerdere professionele carrière bevatten. Aangaande de door u neergelegde klachtenbrief van het districtshuis verwijst het CGVS naar wat supra werd vermeld. U legde voorts een schoolcertificaat neer, doch dit document heeft geen betrekking op uw persoonlijke asielmotieven en wordt daarom niet in overweging genomen. Wat betreft de door u neergelegde foto's van uzelf en uw vader, dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien vermogen deze foto's niet om uw problemen met de taliban verder te ondersteunen of te bevestigen, zodat zij de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen niet kunnen herstellen. De dreigbrief van de taliban kan evenmin overtuigen. Dergelijke brief kan vooreerst door eender wie zijn opgesteld. Documenten hebben bovendien slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Ten aanzien van de opmerkingen die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 7 en 9 augustus 2022 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers betreffen deze slechts een verduidelijking bij de schrijfwijze van enkele persoons- en plaatsnamen, maar blijken deze geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen te omvatten, behalve de correctie dat tarwe in de maand

sunbula gezaaid in plaats van geoogst wordt en u via Slovenië reisde in plaats van Roemenië. Dit wijzigt echter niets aan de beoordeling van uw asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf) en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het

verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt

een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Focus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van



gekwalficeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsvername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

#### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.  
(...)"*

## 2. Verzoekschrift en aanvullende nota

### 2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende verzoekers onwetendheid over de tewerkstelling van zijn vader als bodyguard voor een parlamentslid onder de voormalige Afghaanse regering, beweert verzoeker thans dat zijn vluchtmotief niet zozeer de problemen waren die zijn vader kende, maar wel het werk dat hijzelf uitoefende voor de politie.

Ook de verklaringen over verzoekers eigen tewerkstelling bij de politie werden onaannemelijk geacht omdat verzoeker na een bomexplosie geen voorzorgsmaatregelen nam na en voor het *checkpoint* bleef werken. In zijn eerste middel stelt verzoeker dat hij niet de mogelijkheid had om met dit werk te stoppen omdat hij een inkomen moest verwerven en voordien lang werkloos was. Daarnaast stelt hij dat hij ervan uitging dat er niet opnieuw een aanslag op dezelfde route zou gebeuren aangezien de veiligheidsdiensten deze beter in het oog zouden houden.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn vage verklaringen over de problemen die hij kende met de taliban en met name over de poging tot ontvoering van zijn collega H. In zijn middel benadrukt verzoeker dat hij oprecht niet met zekerheid weet wat er precies met hem is gebeurd en dat het onmogelijk is om hierover bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker haalt in dit verband bovendien aan dat het algemeen aanvaard wordt dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn en dat er geen reden is om aan zijn verklaringen te twijfelen.

Wat verzoekers onwetendheid betreft over de details van het bezoek dat de taliban aan zijn huis brachten toen hij in Aman Kot verbleef, omdat zijn familieleden hem hierover niet meer zouden hebben verteld om hem niet ongerust te maken, stelt verzoeker dat het een algemene praktijk is van de taliban om mensen te gaan opzoeken bij hen thuis en dat het voor hem geen verschil maakt of ze een *deadline* hadden opgegeven of niet.

Naar aanleiding van de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker tijdens zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets had vermeld over de dreigbrief die zijn familie zou ontvangen hebben, haalt verzoeker aan dat hem tijdens het eerste interview werd gevraagd om kort te zijn en enkel de essentie te vertellen. Hij wijst er bovendien op dat het als jonge laaggeschoolde Afghaanse vluchteling niet evident is om te bepalen wat de Belgische autoriteiten als de essentie beschouwen. Verweerder diende volgens hem ook rekening te houden met de situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Wat de vaststelling betreft dat hij geen informatie kon aanreiken over de gebeurtenissen na zijn vertrek, meent verzoeker dat het normaal is dat zijn familie niet veel details gaf over wat er gebeurde na zijn vertrek omdat hij reeds in een moeilijke situatie zit en een uitputtende en gevaarlijke reis achter de rug heeft.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat er in Afghanistan geen risico meer zou bestaan op ernstige schade door toedoen van willekeurig geweld na de machtsovername door de taliban. Hierbij verwijst verzoeker onder andere naar internetartikels van de zomer van 2022 waarin gewezen wordt op een conflict tussen de taliban en een afvallige commandant (HLN), op een bom in Kapisa en een aanslag door ISKP op een moskee in Kabul.

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat de precare socio-economische situatie aanleiding kan geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel dat vervat is in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hierbij verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in de zaak Sufi en Elmi en maakt hij de vergelijking met de zaak S.H.H. Volgens het Hof kon de situatie in Somalië (Sufi en Elmi) niet vergeleken worden met de situatie in Afghanistan (S.H.H.) omdat er in Afghanistan ten tijde van de uitspraak een functionerende centrale regering was die de controle had over het gehele land en dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties. Volgens verzoeker zijn deze verschillen thans, sinds de machtsovername door de taliban, niet meer aanwezig. Verzoeker wijst erop dat de taliban niet bij machte zijn om het land te regeren. Uit berichtgeving van het EASO, de Verenigde Naties, de VRT, MO\*, Al Jazeera, Knack, CNN, NOS, RTE en Khamaa Press blijkt volgens verzoeker dat de socio-economische situatie uitermate zorgwekkend is. Nog volgens verzoeker zijn de taliban in Afghanistan van hetzelfde niveau dan de islamitische opstandelingen in Somalië en is de hoeveelheid aanwezige humanitaire hulporganisaties gedaald en werd er door de taliban een regel uitgevaardigd waardoor vrouwen niet meer mogen werken in hulporganisaties, waarbij verzoeker verwijst naar internetartikels van december 2022. Verzoeker stelt ook dat natuurrampen frequent voorkomen in Afghanistan en verwijst hierbij naar zware overstromingen die blijken uit landeninformatie van 2022. Uit het geheel van artikels, rapporten en jurisprudentie concludeert verzoeker dat de uiterst precare humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan de welbewuste handelingen van een actor, met name de taliban. Verzoeker stelt dat het voor hem onmogelijk zou zijn om voor een inkomen te zorgen omdat het voor hem uitermate moeilijk zou zijn om een job te vinden gezien de omstandigheden in Afghanistan.

## 2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. De verwerende partij maakte op 12 december 2024 een aanvullende nota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet*. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

***"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)***

***EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf)***

***EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)***

***EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023\\_12\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf)***

***EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>***

***EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)***

**EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Focus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Sharif\\_Herat\\_City.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf)

**EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf)

**UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan** van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

**COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_migratiebewegingen\\_van\\_afghanen\\_sinds\\_de\\_machtsovername\\_door\\_de\\_taliban\\_20231214.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf)

**EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024\\_02\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Q13\\_Afghanistan\\_Major\\_legislative\\_security\\_related\\_and\\_humanitarian\\_developments.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf)

**EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_0.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf)

2.2.2. De raadsman van verzoeker maakte op 15 december 2024 een aanvullende nota over aan de Raad waarbij hij aanvullende gegevens wenst bij te brengen over de veiligheids- en socio-economische situatie in Afghanistan. Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat uit de EUAA *Country Focus* van november 2024 blijkt dat er in 2024 een stijging viel waar te nemen van het aantal veiligheidsincidenten in Afghanistan. Vervolgens stipt hij aan dat de socio-economische situatie in Afghanistan zeer slecht is en dat het voor hem, als terugkeerder uit het Westen, bijzonder moeilijk zal zijn om aan werk te geraken omwille van het maatschappelijke stigma, waarbij hij een passage aanhaalt uit de EUAA *Country Guidance* van januari 2023. Tenslotte verwijst verzoeker naar de Moraliteitswet die in de zomer van 2024 in Afghanistan werd uitgevaardigd en in de EUAA *Country Focus* werd vermeld. Deze wet verbiedt westerse kledij en vriendschappen met niet-moslims, zo stelt verzoeker, en zouden de terugkeer van verzoeker bemoeilijken.

### 3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

### 4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de

vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

## 5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel onder andere de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in deze omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

### 5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

#### 5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker afkomstig is uit het district Shigal in de provincie Kunar (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 2 juni 2021, persoonsgegevens). Initieel koppelde verzoeker zijn vrees voor vervolging door de taliban aan zijn werkzaamheden voor een *checkpoint* van de Afghaanse politie (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 13 april 2022). Volgens verzoekers verklaringen moest hij samen met zijn collega H. benodigdheden brengen naar de leden van het *checkpoint* van de politie (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 29 juli 2022, p. 13). Twee maanden nadat verzoeker en zijn collega begonnen met deze job zou er een bomexplosie hebben plaatsgevonden op de weg naar het *checkpoint* (*Ibid.*). Verzoeker stelt dat hijzelf en zijn collega H. na deze explosie hun job verder bleven uitoefenen tot H. op een dag werd meegenomen door de taliban (*Ibid.*). Na deze ontvoering zou verzoeker door een buurman meegenomen zijn uit het dorp naar Arman Kot (*Ibid.*). Een dag later zou zijn neef zijn langsgekomen om te melden dat de taliban bij verzoeker thuis waren geweest omdat ze naar hem op zoek waren (*Ibid.*). De taliban zouden bovendien een dreigbrief hebben achtergelaten voor verzoeker (*Ibid.*) waarna hij uiteindelijk in mei 2020 Afghanistan verlaten zou hebben (*Ibid.* p.20).

5.1.3. In zijn eerste middel geeft verzoeker te kennen dat de activiteiten van zijn vader, die voorheen als bodyguard zou hebben gewerkt voor een parlamentslid (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 29 juli 2022, p. 7; AD, stuk 5, Documenten, wapenvergunning + certificaat vader, foto's vz + vader), geen vluchtmotief uitmaken en bevestigt hij dat zijn verklaringen dienaangaande eigenlijk op loutere veronderstellingen berusten.

Verzoeker zelf ontkende aanvankelijk ooit in Afghanistan te hebben gewerkt (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 29 juli 2022, p. 13), behalve dan het brengen van water en ander materiaal naar het *checkpoint* (*Ibid.*). Er kan echter weinig geloof worden gehecht aan deze niet-officiële tewerkstelling (*Ibid.*, p. 14). Bovendien zou verzoeker geen voorzorgsmaatregelen hebben genomen nadat er vlakbij het *checkpoint* een bomaanslag plaatsvond op de weg (*Ibid.*, p. 17). Dit is bevreemdend aangezien verzoeker verklaarde dat eenieder die de overheid hielp een vijand was van de taliban (*Ibid.* p. 17). Gelet op deze omstandigheden kan van verzoeker verwacht worden dat, zelfs indien niet met zekerheid kon gezegd worden of de geplaatste bom al dan niet voor hen bedoeld was, hij en zijn collega deze dreiging ernstig zouden nemen, aangezien zij een potentieel doelwit waren van de taliban. Zowel verzoeker zelf als zijn collega zouden wel gestopt zijn met werken na een mislukte ontvoeringspoging waarvan zijn collega het slachtoffer werd (*Ibid.*, p. 17-18).

In zijn middel tracht verzoeker zijn gebrek aan voorzorgsmaatregelen na de bomaanslag te rechtvaardigen door erop te wijzen dat hij voor inkomen moest zorgen en dat de kans klein was dat er op dezelfde route opnieuw een aanslag zou worden gepleegd. Het gegeven dat verzoeker een inkomen moest verwerven, staat immers haaks op zijn eerdere verklaringen waaruit blijkt dat hij lange tijd werkloos was in Afghanistan maar dat zijn familie voldoende inkomsten verwierf uit de velden en de dieren die in hun bezit waren (*Ibid.*, p. 13). Verzoekers nood om een inkomen te verwerven lijkt dan ook niet op te wegen tegen het feit dat zijn leven in gevaar zou kunnen zijn door de werkzaamheden die hij uitoefende, waardoor dit de afwezigheid van voorzorgsmaatregelen niet kan rechtvaardigen.

5.1.4. Daarnaast is het opvallend dat verzoeker slechts zeer vage en beperkte verklaringen wist af te leggen over wat er precies met zijn collega H. gebeurde, terwijl dit een belangrijk element vormt in zijn asielrelaas. Verzoeker verklaarde immers de taliban te vrezen uit schrik dat ze hem hetzelfde zouden aandoen als ze zijn collega H. aandeden (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 29 juli 2022, p. 20). Gezien het belang van het wedervaren van H. in het kader van verzoekers vluchtrelaas, kan van hem minstens verwacht worden dat hij hierover heldere verklaringen kan afleggen. Verzoeker verklaarde echter dat zijn collega H. na een eerdere mislukte poging werd meegenomen door de taliban toen hij buiten kwam met zijn koeien (*Ibid.* p. 16-17), maar hij kon hier verder geen enkele toelichting bij verschaffen. Zo kan hij niets vertellen over waar H. naartoe werd gebracht door de taliban of wat er ondertussen met hem gebeurde (*Ibid.*, p. 16 en 20). De Raad treedt de commissaris-generaal bovendien bij waar deze vaststelt dat er geen enkel bewijsstuk neerligt dat de ontvoering van H. zou kunnen bevestigen. De klachtenbrief die verzoeker neerlegde (AD, stuk 5, Documenten, klachtenbrief ouderen) geeft immers enkel de verklaringen weer van de

vader van H., doch deze worden hierdoor op geen enkele manier verder gestaafd. In weerwil van verzoekers beweringen bestaan er wel degelijk redenen om aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te twifelen. Zo blijkt hij onwetend te zijn over de details van het bezoek van de taliban aan zijn huis. Hij stelde dat hij hiervan op de hoogte kwam via zijn neef R., en dat zijn familie hier niets over zei (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 29 juli 2022, p. 18) en kon geen details verstrekken over de conversatie tussen de taliban en zijn familie omdat zijn familie dit voor hem verborgen zou hebben gehouden (*Ibid.*). Verzoeker beweert in zijn middel dat het een algemene praktijk is van de taliban om mensen thuis te gaan opzoeken en dat het voor hem geen verschil maakt of ze een *deadline* hadden opgegeven of niet, maar hij heft hiermee niet op dat het bijzonder opvallend is dat hij over dit bezoek van de taliban geen verdere details kan verstrekken.

5.1.5. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken liet verzoeker de dreigbrief van de taliban onvermeld, maar hij legde hiervan ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud een kopie neer van een dreigbrief (AD, stuk 5, Documenten, dreigbrief taliban). Ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bevraagd over de dreigbrief, hoewel uit zijn verklaringen kan worden opgemaakt dat hij hiervan reeds kennis had (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, 29 juli 2022, p. 18-19). Verzoeker gaf immers aan dat hij vertrok uit Afghanistan nadat zijn neef hem op de hoogte bracht van deze dreigbrief (*Ibid.*, p. 13-14). Verzoeker kan zich niet verschuilen achter zijn laaggeschooldheid of zijn persoonlijke situatie om te rechtvaardigen dat hij de dreigbrief eerder onvermeld had gelaten, aangezien dit een essentieel element is uit zijn asielrelaas. De Raad merkt terloops op dat de laaggeschooldheid van verzoeker eerder relatief is aangezien hij verklaarde tot de zesde graad naar school te zijn geweest (*Ibid.*, p. 11).

5.1.6. Er kan ook redelijkerwijs verwacht worden dat de taliban verzoekers familie opnieuw zouden hebben opgezocht na diens vertrek uit Afghanistan. Verzoeker kan echter geen enkele informatie verschaffen over wat er zich afspeelde na zijn vertrek (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 29 juli 2022, p. 19), hoewel hij nog regelmatig contacten onderhoudt met zijn familie (*Ibid.*, p. 10). In zijn eerste middel betoogt verzoeker dat zijn familie hem niets vertelt over de situatie na zijn vertrek omdat ze hem willen beschermen door zo weinig mogelijk (slecht) nieuws mee te delen. Deze redenering kan de Raad niet overtuigen omdat verzoekers familie weet dat hij internationale bescherming heeft gevraagd en dus zo veel mogelijk informatie dient te krijgen over de actuele situatie in zijn land van herkomst. Gelet op het feit dat verzoekers familie hem hielp om het land te verlaten (*Ibid.*, 19), kan niet worden ingezien dat zij hem geen informatie zouden willen verschaffen over wat er zich afspeelde na zijn vertrek. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat de taliban actueel naar hem op zoek zijn, wat nogmaals wijst op de gebrekkige geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de taliban.

5.1.7. Verzoeker slaagt er niet in de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal betreffende de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan het wankelen te brengen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de taliban actueel naar hem op zoek zouden zijn. In zijn middel lijkt verzoeker trouwens aan te geven dat de ontvoering van zijn collega en bijgevolg de kern van zijn asielrelaas in hoofdzaak gebaseerd is op loutere aannames en veronderstellingen.

5.1.8. In zijn aanvullende nota van 15 december 2024 voert verzoeker voor het eerst aan dat hij als terugkeerder vanuit het Westen vervolging riskeert in Afghanistan. Hij wijst hierbij op de landeninformatie en de op 31 juli 2024 in Afghanistan aangenomen '*Morality Law*' die *de facto* westerse kledij en vriendschappen met niet-moslims verbiedt.

In zoverre verzoeker hiermee wil aantonen dat hij als terugkeerder uit het Westen problemen zal kennen, stipt de Raad aan dat loutere deelname aan het maatschappelijk leven in België, door bijvoorbeeld westerse kledij te dragen of vriendschappen op te bouwen met Belgen, geen toonbeeld zijn van westerse gedragingen die elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier een sociaal leven uitbouwt en zich kleedt naar de westerse kledingstijl, houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen, waardoor hij op die basis niet als vluchteling kan worden erkend. Verzoeker levert trouwens geen enkel begin van bewijs aan waaruit blijkt dat hij zou zijn 'verwesterd'.

5.1.9. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas en de geuite vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering niet aannemelijk wordt geacht, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2. Ernstige schade bestaat uit :*

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn tewerkstelling bij een checkpoint van de politie of omwille van de ontvoering van zijn collega H. een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. In zijn tweede middel gaat verzoeker nader in op de heersende socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan. Verzoeker meent dat de humanitaire gevolgen van de machtsovername door de taliban aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel dat vervat is in artikel 3 van het EVRM. Voorts is verzoeker van oordeel dat de humanitaire crisissituatie in Afghanistan wel degelijk veroorzaakt wordt door het optreden van de taliban.

De Raad stelt samen met verzoeker vast dat de terminologie uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Bijgevolg dient deze vorm van 'ernstige schade' te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).



Slechts wanneer precare socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van een opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerlei objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

In zijn middel leidt verzoeker uit berichtgeving van het EASO, de Verenigde Naties, de VRT, MO\*, Al Jazeera, Knack, CNN, NOS, RTE en Khamaa Press af dat de precare socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan de gedragingen van de taliban.

De Raad stelt op basis van de beschikbare gegevens, die worden opgesomd in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 12 december 2024, vast dat de huidige crisissituatie in Afghanistan niet kan worden toegeschreven aan de opzettelijke gedragingen of omissies van een actor of verschillende actoren, zelfs niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn, en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. De gedragingen van de taliban hebben een bepaalde invloed op de heersende humanitaire crisis, maar ze zijn niet doorslaggevend. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich, in weerwil van verzoekers beweringen, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker beweert in zijn middel dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker

is evenwel een valide jongeman die niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

5.2.5. Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat er na de machtsovername door de taliban grote onrust heerst, ook door toedoen van interne conflicten binnen de taliban. Verzoeker bespreekt onder andere geweldsincidenten in Kapisa en Kabul, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat er actueel sprake is van een gewapend conflict in de provincie Kunar. In zijn aanvullende nota van 15 december 2024 beweert verzoeker op basis van de meest recente EUAA *Country Focus* van november 2024 dat er in 2024 een stijging plaatsvond van het aantal veiligheidsincidenten, maar slechts een beperkt aandeel van deze incidenten blijkt als 'armed clashes' te kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker toont niet aan dat er actueel in de provincie Kunar voor burgers louter door hun aanwezigheid een risico zou bestaan op slachtofferschap van willekeurig geweld.

5.2.6. In zijn aanvullende nota van 12 december 2024, waarin onder andere de EUAA *Country Focus Afghanistan* van november 2024 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan *"dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024. In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibanduelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36). De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog*

voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)”

5.2.7. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *Afghanistan Country Focus* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kunar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

## 6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3 en/of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

## 7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftientig door:

|               |                                                 |
|---------------|-------------------------------------------------|
| F. TAMBORIJN, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| K. VERKIMPEN, | griffier.                                       |

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

|              |              |
|--------------|--------------|
| K. VERKIMPEN | F. TAMBORIJN |
|--------------|--------------|